

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.537/2016/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Illés-Csikai Boglárka ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a Pné G. M. I. jogtanácsos által képviselt..... Rendőr-főkapitányság (címe) alperessel szemben közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 10.P.22.617/2015/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett és 14. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 13 795 (tizenháromezer-hétszázkilencvenöt) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztálya Járőrszolgálati Alosztályának rendőrei 2012. november 6. napján 17 óra 25 perckor a szám előtt az Óra- és Ékszerház felőli kirakatánál a felperes tulajdonában álló frsz-ú személygépkocsit észlelték olyan módon, hogy az az úttest menetirány szerinti bal szélén szabálytalanul parkolt. Mivel a gépjármű magára hagyva állt ott, ezért a rendőrök a gépkocsi szélvédőjén tájékoztatást helyeztek el azzal, hogy a tulajdonossal szemben szabálysértés miatt távollétében feljelentést tettek. A szabálysértésről hat darab fényképfelvétel is készült.

2012. november 10. napján a felperes részére kézbesítésre került a... Rendőrkapitányság felhívása, melyben tájékoztatást kértek arról, hogy a szabálysértés elkövetésének időpontjában ki vezette a gépjárművet. A felhívásra 2012. november 12. napi keltezésű beadványában a felperes azt a választ adta, hogy a szabálysértés elkövetésének helyszíne pontatlan és nincs az értesítésen rajta a szabálysértési ügy előadójának neve és elérhetősége, ezért kérte a felhívás újbóli megküldését. ARendőrkapitányság 2012. november 14. napján újabb felhívást küldött a felperesnek, melyre visszaküldött

válasziratában a felperes magát jelölte meg a gépjármű vezetőjeként, és egyúttal bejelentette, hogy az ismételt felhívásban megjelölt helyen tartózkodott a gépjármű, de a KRESZ 15. §-a (1) bekezdésének a) pontjára vonatkozó szabályok nem sérültek, mert megállást tiltó tábla nem volt, továbbá a jármű műszaki meghibásodás miatt tartózkodott ezen a helyen. Kifogásolta, hogy a felhívásban nem kapott tájékoztatást a helyszínen készített fényképfelvételekről.

A Rendőrkapitányságon 2012. november 24. napján feljelentés megtételre került sor, melyet 2012. november 26. napján az intézkedő rendőrök kiegészítettek. Abban rögzítést nyert, hogy a szabálysértéssel érintett gépjárművön nem volt utalás arra, hogy műszaki meghibásodás miatt állna ott, és semmi olyan jel nem volt észlelhető, mely indokolta volna azt, hogy a jármű vezetője a forgalommal szemben, a „Megállni tilos” közúti jelzőtábla tilalma ellenére megálljon és várakozzon.

A ... Rendőrkapitányság a 2012. december 11. napján kelt....szabs. számú határozatával megállapította a felperes felelősségét közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése szabálysértésben, ezért őt 20 000 Ft pénzbírsággal sújtotta.

Az elsőfokú határozat ellen a felperes 2012. december 19. napján kifogást terjesztett elő, melyben elsődlegesen azt kifogásolta, hogy az eljárásban őt a hatóság nem hallgatta meg személyesen. Elismerte az elsőfokú határozatban rögzített helyen való parkolás tényét, de vitatta a KRESZ 15. §-a (1) bekezdésének a) pontjában írtak megsértését. Előadta, hogy a hatóság által korábban megküldött „Nyilatkozat a jármű vezetőjének adatairól” elnevezésű nyomtatvány kitöltésével kizárólag arról nyilatkozott, hogy a gépjárműnek tulajdonosa, de nem jelenti azt, hogy a szabálysértés elkövetésének időpontjában ő vezette ezt a gépjárművet. Ilyen módon a hatóság csak feltételezésekre alapította határozatát a szabálysértés elkövetőjének személyét illetően. Előadta, hogy a tulajdonát képező gépjárművet 2012. november 6. napján kölcsönadta egy ismerősének, akivel úgy állapodott meg, hogy az óra-ékszer üzlet előtti parkolóban hagyja részére az autót. A felperes 17:05 és 17:10 közötti időpontban érkezett meg az autóhoz, amikor elindult a járművel és a kapualjból balra kifordult a **K** utcára, néhány métert haladt, a jármű kezdett lefulladni, majd a motor leállt. Ekkor próbálta újraindítani, de az akkumulátor le volt gyengülve. A felperes egyedül volt, mobiltelefonja nem volt, így segítséget sem tudott hívni, majd egy városi nyilvános fülkéből telefonált. Mikor visszatért, akkor látta a járművön a rendőrhatalóság azon tájékoztatását, hogy megszegte a KRESZ 15. §-a (1) bekezdésének b) pontjában foglalt várakozási tilalmat. Vitatta a szabálysértés elkövetését azzal, hogy a **P** utcai kapualjból kifelé jövet egyetlen tiltó tábla sincs kihelyezve, a kapualjhoz vezető út, mint gépkocsibejáró a helytől hátrébb kihelyezett tábla hatályát megszakítja. Mivel tiltótábla megismétlésre nem került, így a felelősségét nem lehet megállapítani. A bírság összegét is eltúlzottnak tartotta.

A felperes kifogására tekintettel az alperes a számú határozatával a felperest személyes meghallgatásra idézte, melyre 2013. január 17. napján került sor. Annak során előadta, hogy a segítségül hívott ismerőse ajánlott egy személyt, aki hozott egy használt akkumulátort, mellyel a gépjárművet beindítva a felperes rögtön szerelőhöz ment. Az őt kihallgató előadó kérdésére a felperes akként nyilatkozott, hogy a szerelő által kiállított

számlát nyolc napon belül a hatóság rendelkezésére bocsátja. Ez azonban nem történt meg, hanem 2013. január 22. napján e-mailben azt nyilatkozta, hogy a gépkocsi javítására vonatkozó iratot a gépkocsi szerelője - aki nemzetközi gépjárművezető - magával vitte külföldre, így azt nem tudja határidőre csatolni, ezért kérte az iratbemutatásra vonatkozó határidő további 20 nappal történő meghosszabbítását.

Az elsőfokú szabálysértési hatóság a 2013. január 30. napján keltszabs számú határozatával a korábbi, s a felperes személyes meghallgatása nélkül meghozott.....szabs számú határozatát visszavonta, és az újabb határozatában ismételten megállapította a felperes felelősségét, de azzal, hogy a KRESZ 40. §-ának (1) bekezdésébe ütköző magatartásával a közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése szabálysértésének elkövetését állapította meg, és őt 20 000 Ft pénzbírsággal sújtotta. A határozat indokolásában kifejtette, hogy az új eljárásban a felperes személyesen meghallgatásra került, további érdemi bizonyítékot azonban nem csatolt, így a gépjármű meghibásodása nem bizonyított.

Az ismételten meghozott határozat ellen a felperes 2013. február 8. napján kifogást terjesztett elő a Miskolci Járásbíróságnál, melyben kérte a határozat hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését szabálysértés hiányában. Többek között sérelmezte azt is, hogy bár kérte a gépjármű javítását igazoló irat bemutatására vonatkozó határidő további 20 nappal történő meghosszabbítását, de ezt a hatóság figyelmen kívül hagyta, a kérelméről érdemben nem határozott. Egyébként sem számlát kívánt csatolni, hanem megbízási szerződést, mely tartalmazta volna, hogy ki, mikor és milyen javítást végzett a gépjárművön a kérdéses napon. Amennyiben a határidőt meghosszabbították volna, rá nézve kedvezőbb döntés született volna. Álláspontja szerint egyebekben a KRESZ 40. §-ának (1) bekezdésében foglalt tilalom alól is kivételt képez a jármű meghibásodása miatti megállás.

A Miskolci Járásbíróság a 2014. szeptember 5. napján kelt..... szám alatti végzésével a Miskolci Rendőrkapitányság..... számú határozatát hatályában fenntartotta. Indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú szabálysértési hatóság az eljárási szabályok megtartása mellett az ügy megítélése szempontjából lényeges körülményeket tisztázta, a tényállást az ügyben keletkezett és rendelkezésre álló iratok alapján, azokkal összhangban állapította meg. Ebben az eljárásban a felperes becsatolta a megbízási szerződést, valamint a gépkocsi hibajegyzőkönyvét, továbbá tanúként hallgatta ki a gépjármű javítását végző **V. L-t** is, igazságügyi műszaki szakértői bizonyítást rendelt el, majd a szakvélemény kiegészítésre került. Mindezek alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem állapítható meg a szabálysértési hatóság részéről a jogszabályi rendelkezések helytelen alkalmazása.

A felperes a végzés kézhezvételét követően perújítási kérelmet terjesztett elő, melyben az alapügyben meghozott bírósági szabálysértési határozat megváltoztatását kérte olyan módon, hogy a Rendőrkapitányságszabs számú határozatát a bíróság helyezze hatályon kívül, és szüntesse meg az eljárást. A perújítási eljárásban fényképfelvételeket csatolt CD-n, továbbá ismételten **V. L.** tanúkénti kihallgatására terjesztett elő indítványt.

A Miskolci Járásbíróság a 26.Szpi.10934/2014. szám alatti eljárásában hozott határozatával a felperessel szemben indult, a közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése szabálysértésének elkövetése miatt a Rendőrkapitányság 2013. január 30. napján keltszabs számú határozatát hatályon kívül helyezte, és az eljárást megszüntette. A végzés indokolása szerint az alapeljárásban az igazságügyi műszaki szakértő akként nyilatkozott, hogy műszakilag nem lehet kizárni, miszerint valamilyen okból lefulladt a motor, ahogy az sem zárható ki, hogy az elindulás után meghibásodott a generátor szénkeféje. A bíróságnak az volt az álláspontja, hogy a gépjármű műszaki állapota, illetőleg a meghibásodás okaként a felperes által megjelölt körülmények műszaki szakértő által részben cáfolt mivolta nem alapozza meg a felperes szabálysértési felelősségét, tekintettel arra, hogy nem az bír ebből a szempontból jelentőséggel, hogy milyen egyértelmű okfolyamat leírásával támasztható alá a műszaki meghibásodás, hanem az, hogy bekövetkezett. Így az eljárás alá vont személytől nem várható el, hogy a meghibásodásra és leállásra vezető műszaki problémát annak láncszerűségében fejtsse ki a védekezésében. A felperes műszaki hibára irányuló védekezését kifejezetten alátámasztotta **V. L.** tanúvallomása, míg az eljárás során bevont igazságügyi szakértő valószínűsítő szakvéleménye az eljárás alá vont személy védekezését nem cáfolta, azt műszaki okból lehetséges történésnek rögzíti. A fentiek miatt a felperessel szemben folyamatban lévő eljárást a lefolytatott perújítási eljárást követően a Szabs. törvény 83. §-a (1) bekezdésének ba) pontja alapján - mivel a szabálysértés elkövetése nem volt megállapítható - megszüntette a bíróság.

A felperes kereseti kérelmében 161 823 Ft vagyoni és 390 000 Ft nem vagyoni kár és késedelmi kamata megtérítésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a 9. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította, és kötelezte őt, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 20 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy 33 100 Ft kereseti illetéket az állam visel.

Határozatának indokolása szerint a felperes az alperes jogellenes magatartását az eljárás 30 hónapig történt elhúzódásában és az elégtelen bizonyítékok alapján tett feljelentésben jelölte meg, de arra is hivatkozott, hogy bár a gépjármű műszaki meghibásodására vonatkozó okirat csatolására határidő hosszabbítást kért, a kérelmét nem bírálták el.

A régi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése, valamint a régi Ptk. 349. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján nemcsak a kártérítési felelősség általános, hanem különös elemeinek bizonyítása is a felperest terhelte. A kárfelelősség akár egyetlen elemének hiánya a jogalap megállapítását kizárja. A közigazgatási kárfelelősség különös feltételei megállapíthatóak voltak, ugyanakkor az általános kártérítési felelősség egyetlen elemének hiánya a kereset elutasításához vezet.

Az eljárás végkimenetele irreleváns volt az alperesi magatartás megítélésének szempontjából, mert abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az alperes az eljárása során az anyagi és eljárásjogi jogszabályi rendelkezések betartásával járt-e el,

megállapítható-e olyan jogellenesség, azaz olyan kirívóan súlyos mulasztás vagy tevőleges magatartás, mellyel okozati összefüggésben a felperest kár érte.

2012. november 14. napján, az alperes második felhívását követő válaszában nyilatkozott a felperes először akként, hogy ő vezette a gépjárművet, és azt kifogásolta, hogy az értesíten fenéképfelvételekre történő utalás nem volt, továbbá a gépjármű műszaki hibájáról ekkor tett először említést. 2012. november 24. napján történt meg a feljelentés, mely két nappal később kiegészítésre került, majd a felperes meghallgatása nélkül 2012. december 1. napján hozták meg a szabálysértési felelősséget megállapító első határozatot. Ezen határozat ellen 2012. december 19. napján a felperes kifogást terjesztett elő. A 2013. január 17. napján történt személyes meghallgatásán hivatkozott először arra, hogy rendelkezik javítást igazoló számlával és okirattal, annak csatolására nyolc napot kért, melyet az alperes részére engedélyezett is, majd 2013. január 22. napján további 20 nap határidőt kért azzal, hogy **V. I.**, a gépjármű szerelője külföldön tartózkodik. Ezen kérelme valóban nem nyert elbírálást és 2013. január 30. napján újabb határozatot hozott az alperes, mely lényegében azonos volt az első határozattal. Ez ellen 2013. február 8. napján terjesztett elő kifogást a felperes.

A határidő-hosszabbítás iránti kérelmet az alperes nem bírálta el, de helytállóan alkalmazta a Szabálysértési törvény 81. §-ának (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakat, melyek szerint a szabálysértési eljárást 30 napon belül le kell folytatni, annak meghosszabbítása csak akkor lehetséges, ha az ügy bonyolultsága vagy más elháríthatatlan akadály azt indokoltá teszi. Ekkor az eljárást a hatóság vezetője egy alkalommal legfeljebb 30 nappal hosszabbíthatja meg.

Az, hogy az alperes a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján erre indokot nem látott, nem róható a terhére, sőt, ez azt jelenti, hogy az irányadó jogszabályi rendelkezéseket az alperes betartotta, hiszen a Szabs.tv. miniszteri indokolása szerint az új szabálysértési törvény megalkotásának célja egy olyan új szabálysértési eljárási rendszer kialakítása, amely hatékony és gyors eljárási lehetőségeket biztosít az egyes szabálysértési hatóságok számára. A hatékony és gyors eljárás mellett a törvény célja egy költséghatékony eljárás felépítése, amelyben a szabálysértés elkövetőjének már nem fűződik érdeke az eljárási cselekmények indokolatlan elhúzásához. A helyi lakosság mindennapi életét befolyásoló szabályszegések elkövetésének megelőzésére, visszaszorítására olyan eljárási megoldásokat kell kidolgozni, melyeknek az Országgyűlés által történő elfogadása esetén az elkövetők felelősségre vonására lehetőleg még a helyszínen, de legkésőbb az elkövetéstől számított 30 napon belül sor kerül. Elsődleges követelményként nyert rögzítést a törvény indokolásában az elkövető meghallgatása nélküli határozathozatal.

A bíróság előtt folyamatban volt szabálysértési eljárás irataiból azt lehet megállapítani, hogy a felperes a gépjármű műszaki hibáját valószínűsítő okiratot a 2013. február 16. napján követően indult eljárásban csupán az első tárgyalást megelőzően: 2013. április 12. napján csatolta. A Miskolci Járásbíróság az előtte Sze.3946/2013. szám alatt folyamatban volt ügyben a becsatolt bizonyítékokat nem tartotta elégségesnek, ezért elrendelte **V. I.** tanúkenti kihallgatását követően igazságügyi mérnökszakértői vélemény beszerzését, melyet kiegészítettett, továbbá a szakértőt a tárgyaláson is meghallgatta, mert a szakértő

megállapításait a felperes vitatta. Több alkalommal került a tárgyalás elhalasztásra a felperes akadályoztatása miatt, vagyis az eljárás elhúzódása egyértelműen a felperes magatartására volt visszavezethető, arra az alperesnek nem volt ráhatása. Ilyen módon a 30 hónapos elhúzódás sem róható az alperes terhére, hiszen tényként állapítható meg, hogy 2012. január 30. napjával az eljárást befejezte.

Az elsőfokú bíróság ugyan nem bírálhatta felül a lefolytatott szabálysértési bírósági eljárás iratanyagát, de azt azért megjegyezte, hogy a perújítás megengedhetőségét követően lényegében a felperes ugyanazt a **V. I.**t kérte tanúként kihallgatni, aki tanúvallomásaiban semmiben nem állított többet vagy részletesebbet, mint az előzményi eljárás során, továbbá a felperes 2015. évi gépkocsiállapotot rögzítő fényképfelvételeket csatolt, és ezt követően jutott a bíróság az alapügyben meghozott döntéssel ellentétes következtetésre. Ez azonban csupán annak bizonyítására alkalmas, hogy a szokatlanul terjedelmes és hosszas, a szabálysértési eljárásra nem jellemző bizonyítási eljárás lefolytatását követően, és a bírósági szakban második alkalommal meghozott döntésével jutott a bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes szabálysértést nem követett el, mert a gépjármű műszaki hibás volt.

A fentiekben kifejtettek miatt az alperes a Szabs.tv. fenti célkitűzése és a hatályos jogszabályi rendelkezések betartásával folytatta le az eljárását, jogellenes magatartást nem fejtett ki, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

A felperes pervesztes lett, ezért az alperes részére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (6) bekezdése, továbbá a jogtanácsosi tevékenységről szóló 1983. évi 3. tvr. és a 7/1983. (VIII. 25.) IM rendelet 13. §-a alapján köteles perköltség fizetésére, míg a teljes személyes költségmentességére tekintettel a kereseti illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával a keresetének történő helytadást, vagylagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését kérte az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítása mellett. Álláspontja szerint több vonatkozásban is pontatlan az ítélet indokolása. Változatlanul fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadottakat, és ennek alapján állította, hogy elégtelen bizonyítékok alapján került sor a szabálysértési feljelentés megtételére, amivel szemben tény, hogy szabálysértést nem követett el, ahogy az is, hogy műszaki hiba miatt állt a gépjárművel az adott helyen és időben. Az eljárás 30 hónapig történő elhúzódása miatt az alperes felelőssége azért állapítható meg, mert a bíróságtól nem kérte az eljárás megszüntetését, ennek érdekében semmit nem tett. Sérelmezte, hogy a határidő hosszabbítása iránti kérelmét nem bírálták el a szabálysértési eljárásban. Hiányosnak tartja az ítélet indokolását, mert az nem tartalmazza, hogy melyek azok az alperesi mulasztások, amelyek a kárfelelősség különös feltételeinek meglétét megalapozták, ám azokat mégsem minősítette kirívónak az elsőfokú bíróság. Az elsőfokú bíróságnak az lett volna a feladata, hogy megállapítsa: az alperes a közigazgatási jogkörét gyakorolva megsértette-e a jogszabályokat, és ezzel kárt okozott-e a részére, nem pedig az, hogy a szabálysértési eljárást felülvizsgálja, és a szabálysértési eljárásban általa folytatott védekezést firtassa. Hiányos az ítélet azért is, mert az elsőfokú bíróság nem

részletezte, hogy a határidő meghosszabbítására irányuló kérelme vonatkozásában miért nem hozott érdemi döntést a rendőrhatalóság. Ő a gépkocsi műszaki hibáját igazoló bizonyíték bemutatásában akadályozott volt, és azzal, hogy a szabálysértési eljárásban nem várták be ennek bemutatását, az alperes maga erőltette ki az eljárás elhúzódását. Azt elismerte, hogy az okirati bizonyíték becsatolására előírt határidő lejártá előtt bejelentette, miszerint annak időben nem tud eleget tenni, és emiatt kérte a határidő meghosszabbítását, azonban azt kifogásolta, hogy a szabálysértési hatóság ezen bejelentést követően, az eredetileg engedélyezett határidő lejártát sem várta meg a határozata meghozatalával.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte lényegében annak helyes indokai alapján.

Az ítélet tábla a fellebbezést alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, s abból az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helytálló következtetésre jutott, mely döntés indokaival is egyetértett az ítélet tábla anélkül, hogy azokat ehelyütt megismételné.

A fellebbezésben írtakra tekintettel mutat rá az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta felül a szabálysértési eljárást, hanem azzal a felperes keresetében megfogalmazottak miatt kellett foglalkoznia. A felperes arra hivatkozott ugyanis, hogy az alperes kártérítési felelőssége azért áll fenn, mert alaptalan és pontatlan adatgyűjtést követően tettek ellene feljelentést, a határidő hosszabbítása iránti kérelmét nem bírálták el, s az eljárás 30 hónapig tartó elhúzódása is okozati összefüggésben áll az alperes magatartásával.

Az alperes terhére nem róható a felperes ellen tett feljelentés, hiszen a felperes gépjárművét a forgalommal szemben, a megállni tilos tábla hatálya alatt parkolva találták. Nincs szó tehát olyan alaptalan és pontatlan adatgyűjtésről, ami az alperes kártérítési felelősségét megalapozhatná.

A határidő hosszabbítása iránti kérelem valóban nem került formálisan elbírálásra, de ez nem bír az ügy szempontjából relevanciával, mivel a felperes az autószerelővel állítólagosan megkötött „megbízási” - ténylegesen vállalkozási - szerződést jóval az általa kért hosszabbításon túl, 2013. április 12. napján csatolta.

Az eljárás 30 hónapig tartó elhúzódásáért ugyancsak nem volt felelőssé tehető az alperes, mivel az előtte folyamatban volt szabálysértési eljárás 2013. január 30. napján érdemi határozat meghozatalával befejeződött. Ugyan az alperesnek a kifogás előterjesztése alkalmával lehetősége van önrevíziót gyakorolni, ám ha ezzel a lehetőséggel nem él, devolutív hatállyal a bíróságra szállt át a döntés joga, azaz ezt követően az alperesnek nem volt befolyása az ügymenetre, így az eljárás megszüntetését sem kérhette. Azzal, hogy az alperes a kifogás előterjesztése alkalmával nem vonta vissza a határozatát, ugyancsak nem követett el kárfelelősséget megalapozó kirívóan súlyos mulasztást, hiszen a felperes csak

jóval a kifogás előterjesztését követően csatolta a „megbízási” szerződést, azaz a kifogás benyújtásakor nem állt több adat rendelkezésre, mint a támadott határozat meghozatalakor. Erre tekintettel az elhúzó bírósági szak és az alperes magatartása között nincs okozati összefüggés.

A leírtak miatt az ítélet az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta annak helyes indokainál fogva a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése szerint.

A felperes a fellebbezési eljárásban is peresztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes javára perköltséget fizetni. Ennek összegét az ítélet az ítélet - a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése értelmében - a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg, a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és a 14. §-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2016. november 25. napján

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, Dr. Pribula László sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő